

ÖLANDSMÖRKRET

JOHANNA MO

GÅ I ELD

SPÄNNINGSROMAN

ROMANUS & SELLING

JOHANNA MO

Gå i eld

ROMANUS
& **SELLING**

Romanus & Selling
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@romanusochselling.se
www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-8-977178-9
Copyright © Johanna Mo 2026
Enligt avtal med Grand Agency AB
Omslagsform: Sofia Scheutz
Tryck: ScandBook, EU 2026
Första tryckningen

UTDRAG UR FÖRUNDERSÖKNINGSPROTOKOLL

Först på plats-PM

Patrull 61-1110 med mig, polisinspektör Sima Boniadi, och polisassistent Urban Karlsson blir beordrade till Svartegården i Mysinge på södra Öland. Anledningen är ett larmsamtal om att en person hittats död. Vi kommer till gården kl 06:47. En kvinna springer ut från huvudbyggnaden och pekar mot buskaget till höger. Jag är först att lämna bilen och går mot den utpekade platsen, medan kollega Karlsson tar hand om den chockade kvinnan.

Ett par jeansklädda ben sticker fram ur buskaget. När jag kommer närmare upptäcker jag att en av pinnarna på en sonderrostad harv har trängt igenom magen på kroppen. Ur halsen sticker ett knivskaft med svart handtag. Jag kontrollerar puls och backar undan. Jag kontaktar ledningscentralen om att ambulans ej längre behövs, att läkare som kan bekräfta dödsfallet och tekniker ska skickas ut. På marken vid kroppen finns åtminstone ett skoavtryck. Utöver det gör jag inga iakttagelser. Till höger om kroppen finns en ladugårdslänga med en förrådsdörr som står på glänt. Jag tittar in och ser något slags altare med två utbrunna ljus.

Patrull 61-1410 anländer strax efter oss och jag ger dem i uppdrag att verkställa avspärrningen. Jag och kollega Karlsson går in i huvudbyggnaden. Där finns sex personer

samlade. På soffbordet i vardagsrummet står flera tomma vinglas, liksom en bag-in-box där innerpåsen slitits ur och tömts. På golvet under soffbordet ligger en gul post-it-lapp med texten *Djävulen*. Precis framför finns ett par intorkade blodfläckar. Den största fläcken har en diameter på cirka en centimeter. Efter samråd med gårdens ägare flyttar vi över alla till det mindre bostadshuset. Vi beslutar att inleda förhör på plats.

I tjänsten, Sima Boniadi

Del I

SUSANNE

Kapitel 1

Busskurens hårdplast var säkert täckt av saliv och snor och allt möjligt annat. Ändå lutade Susanne Hallgren huvudet bakåt och slöt ögonen, behöll krampaktigt taget om rullväskans handtag och vred ansiktet mot vårsolen. Sömnbristen kändes i kroppen nu.

Kom igen, mamma. Det här är precis vad du behöver.

I går hade Susanne ringt sin dotter Ebba och sagt att hon ångrat sig. Att hon inte orkade träffa nya människor. Dessutom var det krångligt att ta sig till gården på södra Öland – först buss till Mörbylånga, sedan buss till Södra Bårby och så promenad sista biten till Mysinge.

Snälla mamma, ge det en chans.

Susanne hade kapitulerat och lovat Ebba att åtminstone åka dit. Ebba var orolig för henne, men den senaste tiden hade oron allt oftare tippat över i irritation. Kanske började hon tröttna på sin hopplösa mamma.

Fem månader hade gått sedan Jan lämnat Susanne för en kvinna som var hälften så gammal som hon. Hon hade väddat till något slags dåligt samvete för att få huset i Borgholm, men Jan hade tyckt att otroheten var hennes fel eftersom hon hade slutat ta hand om sig själv. Och ännu värre: slutat ta hand om honom. Den vita stenvillan innehöll Ebbas och Linus barndom.

Villan hade varit en perfekt plats att växa upp på. Nära till både småstadens bekvämligheter och till havet. Det värkte i henne när hon tänkte på hur lite som fanns kvar av det gamla livet. Hur snabbt allt hade slitits ifrån henne.

Hennes lön hade räckt till ett radhus i Färjestaden. Radhuset hade en uteplats, men den var ingenting mot villans trädgård. Susanne hade tillbringat all sin lediga tid i den. Med fingrarna nerkörda i jorden upplevde hon ett lugn som hon inte kom i närheten av någon annanstans. Jan hade inte rensat en rabatt i sitt liv och Susanne tvivlade starkt på att hans nya kvinna hade någon fallenhet för det. Hon verkade mest intresserad av att svassa runt i sina tajta träningskläder. Visa upp bröstet som alldeles säkert var opererade. Alla Susannes växter, som hon ägnat så mycket tid och energi åt, skulle dö.

Ett motorljud slet henne från blommornas öde. En lastbil brände förbi i alldeles för hög hastighet. Mörbylånga var ett tätbebyggt område, fullt med barn. Susanne slöt ögonen igen, försökte tvinga bort olusten.

Det här kommer gå bra, tänkte hon. Du klarar detta. För Ebbas skull.

Hon ville inte att dottern skulle ge upp hoppet och släppa sin mamma helt. Den vilda av hennes barn. Hon som hade klättrat i träd och hoppat från treans trampolin innan hon ens kunde simma. Hon som hade vrålat sig igenom tonåren. Kastat saker och smällt i dörrar. Som aldrig tycktes vilja lugna ner sig. Ända sedan dottern tagit studenten hade hon flängt runt. Nu arbetade hon som au pair i Frankrike. Sonen Linus hade alltid varit mer som hon själv. Försiktig, både socialt och fysiskt. Att lämna Borgholm för Kalmar hade varit mer lagom för honom.

När bussen mot Ottenby kom var de fyra som klev på. Susanne var sist av dem och kämpade sig bakåt med rullväskan, så att hon i smyg kunde syna de andra. Var någon av dem på väg

till samma ställe som hon? Knappast de två tonårspojkarna eller den unga tjejen. Hon var i Ebbas ålder, och dottern skulle aldrig ha satt sin fot på den här sortens gård. Men att skicka sin mamma gick bra. Blicken fastnade på den äldre kvinnan. Kanske hon. I sin färgglada kappa såg hon ut som en kulturant. Kvinnan log mot henne och Susanne log tillbaka, ville inget hellre än att livet skulle vara just så enkelt. Hon satte sig på sätet bakom kvinnan.

Några minuter senare stannade bussen i Södra Bårby, och den unga tjejen var den enda som också klev av. Hon började gå norrut längs väg 136. Hennes långa, rödlockiga tofs studerade mot en svart ryggsäck som inte kunde rymma mycket mer än ett ombyte. Förmodligen var hon på väg hem, eller till en kompis eller pojkvän. Det var ändå valborg, ungdomarnas festkväll. Väskan var täckt av påsydda märken. En dödskalles och regnbågsflaggan var de enda Susanne kände igen. Hon följde efter henne. Himlen var klarblå och vägrenen full av växtlighet – jungfrulin, gulsippa och ängsviol. Åtminstone tre olika sorters fåglar sjöng. Ändå kändes det inte som vår. Vinden låg på från öst, och handen som höll i väskan blev snabbt kall. Hon ville inte stanna och plocka fram sina handskar, ville hålla samma tempo som tjejen.

En rullväska för tre nätter borta var en smula överdrivet, men ryggen krånglade och hon hade svårt att bära tungt. Dessutom hade hon inte kunnat bestämma vilka kläder hon skulle ta med. Hon hade packat om så många gånger att hon förlorat räkningen. Med en rullväska kunde hon skjuta på en del av valen till senare. Anpassa sig efter de andra deltagarna.

Rullväskans hjul låste sig och Susanne var så fokuserad framåt att hon tappade greppet. Väskan föll i marken och tjejen hoppade till, vände sig hastigt om.

”Förlåt”, mumlade Susanne och sjönk ner på knä.

I ena hjulet hade en sten fastnat som hon petade loss. Hon fick upp väskan, borstade hastigt av den. Tjejen stod kvar och väntade.

”Ska du också till Svartegården?”

Susanne nickade, eftersom tungan vägrade samarbeta. Det var länge sedan hon hade pratat med någon utanför familjen eller jobbet.

”Jag heter Alida”, sa tjejen.

”Vilket vackert namn.”

”Tack! Folk brukar mest tycka att det är konstigt.”

Tjejen grimaserade. Namnet var nog inte det enda hon fick höra var konstigt. Hon hade en piercing i näsan och ögonen var svartsminkade som om hon försökte dölja hur vacker hon var. Ändå utstrålade hon självförtroende. Susannes nervositet släppte en aning. Hon lyckades få ur sig sitt eget namn.

Alida gick bredvid henne på utsidan, men så fort det kom en bil ökade hon takten så att hon hamnade framför i stället. Tungan var fortfarande trög i munnen. Susanne visste inte vad hon skulle prata om. Var som vanligt rädd för att säga eller bete sig fel.

”Har du gått en sån här kurs tidigare?” frågade hon till slut.

Hon hade läst kursbeskrivningen så många gånger att hon kunde den utantill. Genom meditation, promenader i naturen, akvarellmålning och olika övningar skulle de tillsammans skapa självkännedom och balans. Öppet landskap hade arrangören döpt kursen till.

”Aldrig”, sa Alida. ”Jag såg en annons på nätet och ringde och frågade om det fanns platser kvar. Jag behöver komma bort några dagar och rensa skallen.”

Rösten blev mörkare, men det mörka löstes upp i ett skratt.

”Det är första kursen för mig också”, sa Susanne. ”Jag fick den i födelsedagspresent av min dotter.”

I ett par minuter rörde de sig framåt under tystnad. Följde den spikraka asfaltsvägen. De hade lämnat Södra Bårby, och bara enstaka hus, träd och kvarnar höjde sig ur det platta landskapet. Susanne ville kunna vila i tystnaden, men det fanns så mycket i den som hon helst inte tänkte på.

”Var bor du?” frågade hon.

”I Färjestaden”, sa Alida.

”Jag med”, sa Susanne. ”Jag flyttade dit från Borgholm för några månader sen.”

Hon var uppvuxen på Öland. Enda gången hon hade bott någon annanstans var när hon studerat ekonomi i Lund. Det var där hon hade träffat Jan, på en studentpub, och att han också var ölännings hade betytt något för henne. Redan efter ett halvårs dejtande hade de förlovat sig. Det hade krävts en del övertalning, men så småningom hade han gått med på att återvända till Öland. Ibland hade han hotat med att flytta familjen från ön och bosätta sig i någon större stad. Så varför hade han inte tagit chansen i samband med skilsmässan? På ren elakhet hade han valt att behålla huset.

”Mitt kontrakt är typ i tredje hand”, sa Alida. ”Om två veckor måste jag flytta, och jag har ingen aning om vart jag ska ta vägen då. Du råkar inte känna någon som hyr ut?”

Ett nytt skratt. Susannes missnöje med den egna livssituationen framstod med ens som futtigt. Hon hade tak över huvudet och nog med pengar för att slippa vända på varenda krona.

”Tyvärr inte”, sa hon.

Det var svårt att skratta när den bästa delen av livet låg bakom en. Även om det var tufft för Alida nu var hon bara i början. *Men herregud, mamma. Du är femtioåtta*, grälade Ebba i huvudet. *Du har minst tjugo år kvar*.

Den blåvita Mysingskylten dök upp vid sidan av vägen. Viveka som skulle hålla i kursen hade markerat på en karta var

gården låg och Susanne hade skrivit ut den, men hon ville inte plocka fram pappret. Ville inte framstå som den hämmade tant hon var. Nu hade hon chansen att ta sig loss från sitt gamla jag. Bli någon som inte behövde tydliga instruktioner om vad hon än skulle ta sig för. Som var avslappnad och flöt med i nuet.

”Vet du vart vi ska?” frågade hon.

”Jag tror det”, sa Alida.

Alida svängde västerut ner i byn, och genast blev det varmare. Vägen sluttade neråt och husen skyddade mot vinden. Äntligen kändes det som vår. Byn var full av småvägar. Gammal industri och gårdar blandades med nyare bebyggelse. Två killar i tjugooårsåldern bar in varsitt flak med öl i ett hus. I bilens öppna bagageutrymme låg en påse grillkol och tändvätska, liksom några flaskor vodka. Hon undrade vad de tänkte göra mer än grilla och supa. Kanske var valborg inte den bästa tiden att ge sig ut i obygden. Det kunde nog bli stökigt här. Redan efter tredje svängen var det tydligt att Alida hade villat bort sig. Hon såg sig omkring.

”Sorry”, sa hon. ”Jag trodde verkligen att jag hade koll.”

Ännu ett skratt. Alida verkade kunna skratta åt allt. Susanne försökte se kartan i huvudet, men nervositeten låg i vägen. Alida tog fram sin mobil. På skärmen syntes att hon hade fått ett meddelande från någon som hette Leo, men Alida raderade utan att läsa.

”Vad heter Viveka i efternamn?” frågade hon.

”Appelqvist”, svarade Susanne.

”Nu vet jag var vi skulle ha svängt.”

Alida ledde dem tillbaka och in på en annan väg. De passerade ett hus där en äldre man trimmade en liguster med en häcksax. Det vita håret var kortklippt och ansiktet väderbitet. Förmodligen hade han jobbat utomhus en stor del av sitt liv. Susanne log mot honom, men han stirrade tillbaka utan minsta ryckning kring munnen.

De fortsatte förbi en röd ladugårdslänga och rundade den. De hade nått utkanten av byn. Bakom dem låg en kulle och bortom den bredde åkermark ut sig. Framför dem vid infarten hängde en svart smidesskylt: Svartegården. Susanne stannade tvärt. Trots skylten hade hon svårt att acceptera att de hamnat rätt. Kursgården var fallfärdig med en vildvuxen tomt. Rabatter med ogräs och döda växter. Vid ladan låg en skottkärra som saknade hjul. Bredvid huset rakt fram stod en harv som lämnats kvar så länge att den slukats av vegetationen. Utanför huset till vänster fanns en rostig Fiat. En kvinna satt på en stol vid ett rangligt träbord, men hon gav inte intryck av att vänta på någon. Trots att hon borde ha hört dem fortsatte hon att blunda mot solen.

De följde den stenlagda gången, och först när de nästan var framme reste sig kvinnan. Hon bar en stickad tröja, lång blommig kjol och gummistövlar. Det gråsprängda håret var samlat i en slarvig tofs. Susanne kände knappt igen Viveka från hemsidans bilder. Liksom gården såg hon äldre och slitnare ut. Runt halsen hängde en silverkedja med en blå amulett som liknade ett öga.

”Välkomna”, sa hon. ”Alida och Susanne, eller hur?”

De nickade båda två. Viveka log, men det fanns ett motstånd i leendet, som om hon egentligen inte ville ha dem här.

”Tack för att ni tog bussen.” Viveka förde ihop händerna i en tacksamhetsgest. ”Vi måste alla skydda vår miljö.”

”Jag har ingen bil”, sa Alida.

Susanne sa inget. Hennes femton år gamla Volvo var på verkstaden, men även om den inte varit det hade hon lytt Vivekas uppmaning att lämna bilen hemma. Hon funderade allvarligt på att göra sig av med den. Det var inte värt besväret att ha bil. Hon jobbade på en revisionsbyrå i Kalmar och dit kunde hon ta sig med buss. I Färjestaden fanns allt hon behövde.

”Ni är först”, fortsatte kursledaren. ”Följ med in så ska ni få lägga ifrån er packning och vila en stund. Vi har samling i huset om en timme.”

Viveka gick mot det största boningshuset som låg i mitten av gården. Tydligt var det där de skulle sova.

”Det finns sex sovrum på bottenvåningen”, sa hon. ”Och fyra på ovanvåningen. Men eftersom ni bara blir sex denna gång så håller vi oss där nere. Det blir bäst så.”

De kom in i en mindre hall som nästan genast gled över i ett rymligt vardagsrum med två stora soffor och en fåtölj. Allt såg ut som loppisfynd, ett gytter av färger som skar i ögonen. Ena soffan var en ljusbrun lädersoffa, och den andra i mörkgrön manchester. Susanne vilade blicken på den murade eldstaden. Den var sotig och användes helt klart. Vivekas mobil ringde.

”Jag måste ta det”, sa hon. ”Det kan vara en av de andra deltagarna. Men välj sovrum ni, så ses vi här om en timme.”

Med de orden var hon borta. Alida var redan inne och öppnade första dörren till vänster, den vid den smala trappan upp till övervåningen, och fnissade till.

”Ja, här tänker i alla fall inte jag sova”, sa hon.

Över Alidas axel skymtade en toalett. Det fanns ytterligare en dörr till vänster och Susanne öppnade den. Sovrummet såg mysigt ut, ändå fortsatte hon förbi det, ville skaffa sig en överblick. Allra helst hade hon sluppit välja. Till höger bakom vardagsrummet låg ett kök med skåpsluckor målade i sjuttiotalsorange. Hälften av rummet upptogs av ett stort furubord. Bredvid köket fanns ett badrum. En korridor ledde till ytterligare fem dörrar och hon gick allra längst in, tänkte att det var bäst att inte sova vid vardagsrummet. Rummen var kopior av varandra. En säng, ett skrivbord och en garderob. Möblerna såg antika ut. Trä och mönster.

”Vilket vill du ha?” frågade Alida.

”Jag tar gärna detta”, sa Susanne och nickade mot rummet till vänster. Färgerna i det var snäppet mildare.

”Då tar jag det andra”, sa Alida och slängde in ryggsäcken i rummet mittemot. ”Ska du med upp på ovanvåningen?”

”Varför?”

”Jag vill kolla in den också”, sa hon. ”Viveka blev konstig när hon pratade om den.”

Susanne hade också märkt det, men tröttheten hade växt sig ohanterlig.

”Nej”, sa hon. ”Jag behöver nog vila en stund.”

Susanne stängde dörren om sig och sjönk ner på det vita, kviltade överkastet. På sängen fanns flera färgglada kuddar, på väggarna hängde abstrakt konst och på skrivbordet låg ett skissblock och en ask med akvarellpennor. Susanne gömde kuddarna i garderoben. Så där, det var bättre – men helst hade hon velat städa rummet också. Få bort den unkna lite stickiga lukten. Hon försökte öppna fönstret, men det lyckades inte.

En tjock, svart katt satt i gräset, ett par meter från fönstret, och stirrade rakt på henne. Den hade något i munnen. Något som fick de gula ögonen att lysa av belåtenhet. Överläppen gled uppåt, blottade tänderna och den sargade muskroppen. Susanne tog ett snabbt kliv åt sidan. Paniken gick inte längre att hålla tillbaka. Allt var fel med det här stället. Hon borde inte ha lyssnat på Ebba. Hon borde inte ha åkt hit.

Kapitel 2

Mobilen vibrerade i fickan och Susanne plockade fram den. Tänkte att det var Ebba som ville kolla om hon hade fegat ur och stannat hemma. Uppringaren på skärmen var inte Ebba, utan hennes chef Cyrus. Susanne tog ett steg åt sidan och kollade ut genom fönstret. Den svarta katten var borta. Ett kort ögonblick övervägde hon att inte svara, men plikt känslan satt för djupt.

”Jag vet att du inte jobbar i dag”, sa Cyrus. ”Men jag hittar inga frimärken. Har du en extra stash någonstans?”

Susanne tryckte in tumnageln i pekfingertoppen. Hon var en av firmans fem utbildade revisorer, men hon hade blivit den som hade ansvar för att fylla på kontorsmaterial. Som svarade på infomejlen och uppdaterade hemsidan. Hon hade föreslagit för Cyrus att de skulle anställa en assistent, men han hade tyckt att det var för dyrt. Att det räckte med praktikanter. Fast praktikanterna som byttes ut efter några veckor innebar bara mer jobb för henne. *Det är mitt eget fel*, tänkte hon. *Jag låter andra trampa på mig.*

I fantasin gav hon utlopp för nya modiga Susanne. Den hon skulle bli om hon överlevde den här helgen. Hon som skällde på sin chef. *Men skämtar du?! Det är inte okej att ringa på min lediga dag för att fråga om detta! Skaffa en sekreterare.*

Fast den enda som var ett skämt var hon. Hon pressade nageln hårdare in i fingret, tills hon fick fatt i den neutrala rösten.

”Kolla i pennlådan på mitt skrivbord. Det händer att jag lägger frimärken där.”

Genom luren hörde hon hur Cyrus förflyttade sig genom det öppna kontorslandskapet med skärmväggar, hur metallocket på pennlådan lyftes av.

”Yes”, sa han. ”Tack snälla. Jag vet inte vad vi skulle göra utan dig.”

Sedan var han borta.

Gråtklumpen var på väg upp. För att hon aldrig klarade att säga ifrån. Inte på riktigt. Hon borde ha argumenterat med Cyrus när han sagt nej till en assistent. Inte gett sig. Hotat med att sluta, men han skulle kanske inte ens ha uppfattat det som ett hot. Ingen såg allt hon gjorde för firman. Timmarna hon jobbade över för att hinna med. Visst, han slängde sig ofta med de där orden: *Jag vet inte vad vi skulle göra utan dig*. Men han menade dem inte. Inte egentligen.

En smäll i ytterdörren och röster sipprade in från vardagsrummet. Borde hon gå ut och prata med de andra? Antagligen, men Susanne var långt ifrån redo än. Hon måste höra av sig till Ebba först. Men vad skulle hon skriva? Knappast sanningen. Det tog henne flera minuter att knåpa ihop ett mess:

Framme på gården. Du hade rätt. Det här kommer bli toppen!

Det enda svar hon fick var en hjärtemoji och den räckte inte. Hon ville att Ebba skulle erkänna att hon såg hur mycket hennes mamma ansträngde sig. Att det håglösa vraket var ett minne blott.

I stället för att skicka ett nytt mess ringde Susanne till Linus. Hon hamnade direkt i röstbrevlådan och hörde honom säga att han var upptagen och inte kunde svara just nu, men hon skickade inget mess. Det var ändå ingen idé.

Tiden efter att Linus flyttat hemifrån hade varit hemsk. Mycket värre än när Ebba flyttat. Sonen hade alltid behövt henne mest. *Du kväver honom*, hade Jan tjatat. Men att älska är inte att kväva. Sprickan mellan henne och Jan hade blivit så påtaglig utan barnen. De två hade inte räckt för att hålla i gång ett samtal och han hade blivit ännu elakare. *Du klarar dig bättre utan honom*, hade Ebba sagt. Susanne hade hållit med, men inuti hade det bara gjort ont.

En ny röst där ute, en mansröst. Det var fortfarande en kvart kvar till samlingen, men Susanne plockade fram sitt anteckningsblock och gick ut. De var fyra i vardagsrummet nu. Alltså saknades bara en. Alida log mot henne och Susanne satte sig bredvid i manchestersoffan. Hälsade på de andra tre. En man som hette Rikard som verkligen såg ut att ha hamnat fel. Runt fyrtio och så där självsäkert dryg som bara män kan vara. Vältränad, med blåjeans och luvtröja. Skallen var rakad och tatueringar stack fram både ur halslinningen och ur högra ärmudden. En tjej som nog var i Alidas ålder ungefär och hette Nevena. Stilen en helt annan. Hon bar svarta kostymliknande byxor och en långärmad tunn tröja. Det svarta håret var uppsatt i en stram tofs. Den andra mannen var äldre än Susanne.

”Jag heter Greger”, sa han.

Blicken dröjde kvar vid henne, men hon vred sig undan. Proper, var det första intrycket av honom. Han hade beige byxor och en cardigan över skjortan, kortklippt mörkgrått hår. Stilig absolut, men hon var här för att försöka hitta sig själv. Ebba hade skojat om att hon kanske skulle träffa någon intressant man. Eller kvinna. Nu var Ebba tillsammans med en kille från Belgien, men Susanne var rätt säker på att dottern också haft ett förhållande med en tjej. Inte för att Ebba någonsin diskuterade sådant med henne.